

Sygn. akt II Ca 1047/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

| | |
|-----------------|--|
| Przewodniczący: | SSO Karina Marczak |
| Sędziowie: | SO Sławomir Krajewski SO Tomasz Szaj (spr.) |
| Protokolant: | st. sekr. sąd. Dorota Szlachta |

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 czerwca 2014 roku w S.

sprawę z powództwa **B. (...) N. S. F. I. Z. w G.**

przeciwko **F. I.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

z dnia 10 czerwca 2013 r., sygn. akt I C 182/13

oddala apelację.

Sygn. akt **II Ca 1047/13**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie zasądził od pozwanego F. I. na rzecz powoda B. (...) N. S. F. I. Z. w G. kwotę 29.629,61 zł (pkt I); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt II); zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.836,10 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt III).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach:

W dniu 7 lutego 2008 r. F. I. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę kredytu konsolidacyjnego i odnawialnego nr (...) na kwotę 31.974,99 zł. Kredyt miał być spłacany w ratach, zgodnie z załącznikiem nr 2 do umowy. Oprocentowanie wykorzystanego kredytu (odsetki umowne) było zmienne. Zgodnie z treścią § II pkt 7 umowy wysokość należnych bankowi odsetek umownych, odsetek za opóźnienie określała Tabela Odsetek i Prowizji Kredytu Konsolidacyjnego i Odnawialnego, zwana dalej (...). Wysokość należnych Bankowi opłat innych niż opłaty za ubezpieczenia określała (...), które to tabele zgodnie z pkt 8 § II umowy stanowiły część umowy.

Zgodnie z § III pkt 1 informacje o skutkach uchybienia postanowieniom umowy o zasadach i terminie i spłaty kredytu oraz o uprawnieniu do przedterminowej spłaty kredytu zawierał Regulamin.

F. I. nie wywiązywał się z zobowiązania do zwrotu kwoty kredytu, w związku z tym (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. wystawił w dniu 28 października 2009 r. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) i wystąpił do Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie o nadanie mu klauzuli wykonalności.

Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2010 r. sąd nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) klauzulę wykonalności przeciwko F. I. w zakresie kapitału kredytu w wysokości 29.480,78 zł, kwoty 648,21 zł z tytułu niespłaconych opłat oraz kwoty 40 zł z tytułu niespłaconej prowizji, oddalając wniosek w pozostałym zakresie jako niewykazany w części dotyczącej roszczenia odsetkowego. Nadto zasądzono od dłużnika na rzecz banku kwotę 148,88 zł tytułem kosztów postępowania klauzulowego.

Pismem z dnia 26 lutego 2010 r. ówczesny wierzyciel (...) S.A. złożył do komornika wnioski o wszczęcie egzekucji.

W dniu 27 kwietnia 2012 r. (...) S.A. zawarł z B. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym S.A. z siedzibą w G. umowę sprzedaży wierzytelności przysługującej bankowi w stosunku do F. I..

W § 1 pkt 1 umowy bank oświadczył, że według stanu na 27 kwietnia 2012 r. przysługują mu w stosunku do osób fizycznych niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne wchodzące w skład (...), wynikające z tytułu czynności bankowych dokonanych z udziałem dłużników. Lista wierzytelności stanowiła załącznik nr 1 do umowy. W pkt 4 § 1 wskazano, że wraz z wierzytelnościami przechodzą na Fundusz wszelkie prawa zabezpieczające wierzytelności, o ile zostały ustanowione, roszczenia o odsetki, kary umowne i koszty, w tym również postępowania sądowego i egzekucyjnego. Nabycie praw oraz roszczeń następuje nawet wówczas, gdy nie zostały wyraźnie w umowie wymienione lub zostały wymienione w niższej wysokości nie w rzeczywistości istnieją. W treści § 4 umowy wskazano, że bank bezwarunkowo przelewa wierzytelności na Fundusz ze skutkiem na początek dnia przeniesienia.

W załączniku nr 6 do umowy wskazano, że podstawą naliczania odsetek za zwłokę jest kapitał, opłaty i ubezpieczenia. Stopa oprocentowania odsetek za zwłokę na dzień przeniesienia w stosunku rocznym dla wszystkich wierzytelności odpowiada czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego.

O fakcie zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności F. I. został poinformowany przez (...) S.A. pismem z dnia 25 czerwca 2012 r. Pismem z tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 45.175,29 zł, jednakże wezwanie to pozostało bez odpowiedzi.

Według wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda na dzień 17 grudnia 2012 r. F. I. zobowiązany był do zwrotu na rzecz powoda kwoty 29.480,78 zł tytułem należności głównej, kwoty 18.599,56 zł tytułem odsetek, kwoty 659,36 zł tytułem kosztów.

W świetle powyższych ustaleń powództwo zasługiwało na uwzględnieniu w zakresie dochodzonej pozwem należności głównej i kosztów postępowania klauzulowego, natomiast w zakresie roszczenia o zapłatę odsetek umownych i pozostałych kosztów podlegało oddaleniu.

Sąd zważył, iż obowiązek przedstawienia dowodów, zgodnie z art. 3 k.p.c. spoczywa na stronach, zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie wymagają jednak dowodu – stosownie do art. 229 k.p.c. – fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Powód wywodził swe roszczenie z umowy pożyczki, jaka łączyła pozwanego z (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. oraz umowy przelewu wierzytelności wynikającej z tej umowy, na podstawie której nabył wierzytelność. Przedkładając do akt umowę przelewu wierzytelności powód wykazał, że

jest legitymowany do dochodzenia przedmiotowej wierzytelności. Ponadto pozwany nie kwestionował skuteczności przelewu wierzytelności.

Okoliczność zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki była niesporna, bowiem pozwany na rozprawie przyznał, że zawarł umowę objętą pozwem.

W niniejszej sprawie spór nie dotyczył zatem samej zasady roszczenia powoda, lecz sprowadzał się do jego wysokości. Sąd, oceniając oświadczenia pozwanego złożone na rozprawie w dniu 10 czerwca 2013 r., doszedł do wniosku, iż w żaden sposób nie mogą być one uznane za przyznanie zasadności roszczenia co do wysokości. Pozwany potwierdził fakt podpisania umowy dołączonej przez powoda, jednak kwestionował zasadność powództwa, co zdaniem sądu uniemożliwiło przyjęcie, iż wysokość roszczenia jest niesporna. Skoro strona pozwana wyraziła sprzeciw co do zasadności pozwu, oznaczało to, iż powód miał obowiązek wykazać swoje roszczenia. Niewątpliwie bowiem pozwany nie zgadzał się z wytoczonym powództwem. Brak było podstaw do uwzględnienia wniosku powoda o odroczenie rozprawy celem umożliwienia mu zapoznania się z oświadczeniami pozwanego. Jest to środek nieznanym k.p.c., a celem zapoznania się z oświadczeniami pozwanego złożonymi na rozprawie pełnomocnik powoda powinien stawić się na rozprawie, aby podjąć ewentualne czynności obronne.

Materialnoprawny ciężar rozkładu ciężaru dowodu reguluje norma art.6 k.c. Dla potrzeb tego postępowania przepis ten wskazuje kierunek aktywności dowodowej stron, określa więc - w połączeniu z normami prawa materialnego - które fakty podlegają dowodzeniu. Powód dochodząc roszczenia związany jest ciężarem udowodnienia okoliczności uzasadniających żądanie, więc opisanych hipotezami norm prawa cywilnego materialnego znajdujących zastosowanie dla oceny stanu faktycznego.

Z uwagi na sporność pomiędzy stronami wysokości kwoty objętej pozwem, w tym wysokości naliczonych odsetek, na powodzie spoczywał ciężar wykazania twierdzeń, na których podstawie oparł powództwo. Powód zdaniem sądu nie zadośćuczynił temu obowiązkowi, co spowodowało w konsekwencji oddalenie powództwa w części nieudowodnionej.

Podstawę wykazania wysokości roszczenia nie mógł w niniejszym postępowaniu stanowić tytuł bankowy egzekucyjny ani też wyciąg z ksiąg bankowych fundusz.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U z 2002 r. Nr 72 poz. 665 ze zm.) księgi rachunkowe banków, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzone pieczęcią banku oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności oraz stwierdzające udzielenie kredytu, pożyczki pieniężnej, ich wysokość, zasady oprocentowania, warunki spłaty, przeniesienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką lub zastawem rejestrowym, mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych.

Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15.03.2011 r., P 7/09, który obowiązuje od dnia 05.04.2011 r., orzeczono, że powyższy przepis, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji.

Sąd powołał się dalej na treść art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i wskazał, że wyciąg z ksiąg funduszu został podpisany przez osoby umocowane do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych powodowego funduszu, co wynika z treści odpisu z KRS dotyczącego powoda. Wyciąg opatrzone pieczęcią powodowego funduszu. Sąd podzielił stanowisko zawarte w uzasadnieniu Sądu Najwyższego z dnia 07.10.1979 r., III CZP 65/09, gdzie wskazano, że domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci

wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu.

W zaistniałej sytuacji nie znajdowały zastosowania art. 244 § 1 k.p.c. i art. 252 k.p.c. Jeżeli więc strona zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, to powinna te okoliczności udowodnić. Przepis ten reguluje zagadnienie ciężaru dowodu przy obalaniu domniemania, z którego korzystają dokumenty urzędowe, o jakich mowa w art. 244 k.p.c.

Pozwany zawierając umowę pożyczki z powodem był konsumentem, zatem wystawiony wyciąg z ksiąg bankowych – zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego – nie miał mocy dokumentu urzędowego. W konsekwencji to nie pozwany powinien był obalać domniemanie prawdziwości oświadczenia zawartego w wyciągu z ksiąg bankowych, lecz to powód powinien był wykazać zasadność swego roszczenia.

Dokumenty złożone przez powoda pozwoliły sądowi ustalić, iż do spłaty pozostaje kapitał w wysokości 29.480,73 zł tytułem kapitału i kwota 148,88 zł tytułem kosztów, łącznie kwota 29.629,61 zł, która została zasądzona w punkcie I wyroku. Wysokość kapitału wynikała z umowy pożyczki, zaś pozwany nie wykazał, aby spłacił kapitał w kwocie wyższej niż przyznawana przez powoda. Ponadto umowa przelewu obejmowała również wszelkie koszty związane z udzieleniem i spłatą umowy, zaś na podstawie odpisu postanowienia z dnia 7 stycznia 2010 r. można było ustalić, że poprzednik prawny powoda poniósł koszty postępowania klauzulowego w kwocie 148,88 zł.

Natomiast w pozostałym zakresie powództwo nie zostało wykazane. Jakkolwiek strona powodowa przedstawiła w sprawie dowód z dokumentów w postaci umowy kredytu konsolidacyjnego i odnawialnego oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych, to jednakże nie sposób było uznać, że na ich podstawie było możliwe zweryfikowanie roszczenia odsetkowego dochodzonego pozwem – tak w zakresie skapitalizowanych odsetek, jak i odsetek dochodzonych od skapitalizowanych kwot. Strona powodowa nie naprowadziła jakiegokolwiek dowodu, w tym przede wszystkim dowodu z (...) i (...) stanowiących część umowy kredytu konsolidacyjnego, pozwalającego ustalić wysokości należnych powodowi odsetek. Już tylko z tego względu nie sposób było zaakceptować prawidłowości wyliczeń w tym względzie poczynionych przez stronę powodową. Zdaniem sądu brak tych danych nie pozwalał na weryfikację poprawności wyliczeń zawartych w przedstawionym wyciągu z ksiąg rachunkowych.

O kosztach procesu sąd orzekł w pkt III wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i 100 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę odnośnie 61% zgłoszonego w sprawie żądania, co uzasadniało stosowne rozdzielenie poniesionych przez strony sporu kosztów procesu. Na poniesione przez powoda koszty procesu składała się kwota 610 zł tytułem uiszczonej opłaty od pozwu, kwota 2.400 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego, ustalonego na podstawie § 6 pkt 5 w związku z § 2 ust. 1 i § 3 ust. 1 oraz przy uwzględnieniu § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U.2013.461). Ponieważ strona pozwana uległa żądaniu powódki w 61%, należało uznać za zasadne, aby poniosła analizowane koszty w kwocie 1.836,10 zł ($3.010 \text{ zł} \times 61\% \text{ zł} = 1.836,10 \text{ zł}$).

Apelację w zakresie punktu II powyższego wyroku wywiodła strona powodowa, zarzucając:

1. naruszenie art. 233 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w dowolnym przyjęciu, że powód nie wykazał wysokości oraz precyzyjnego sposobu wyliczenia kwoty odsetek wchodzących w skład roszczenia objętego pozwem – co miało istotny wpływ na wynik niniejszej sprawy,
2. naruszenie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. polegająca na błędnym uznaniu, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne,
3. naruszenie art. 481 k.c. poprzez jego niezastosowanie, polegające – w przypadku uznania przez Sąd, iż powód nie wykazał zasadności naliczania odsetek umownych – na całkowitym pominięciu przysługujących powodowi ex lege

odsetek za opóźnienie liczonych od kwoty wymagalnego kapitału w okresie od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu.

Wskazując na te zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego całości roszczenia, tj. kwoty 48 739,70 zł wraz z odsetkami maksymalnymi i zasądzenie kosztów procesu, a ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi rejonowemu.

Uzasadniając apelację wskazał, że przedłożył przy pozwie dokumentację wykazującą zadłużenie na dzień cesji. Nie ma żadnych podstaw by podważać wartość zadłużenia wskazaną w pozwie. Wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda jest dowodem wiarygodnym. Dokument ten został sporządzony przez profesjonalną instytucję, a pozwany nie wykazał, że jego zapisy są chociażby w jakimś fragmencie nierzetelne lub nie odpowiadają rzeczywistości stanowi rzeczy. Powód przedłożył wyciąg z umowy cesji wierzytelności oraz oświadczenie banku, które regulowało zasady naliczania odsetek za zwłokę. Natomiast pozwany nie przedłożył żadnych dowodów.

Z ostrożności procesowej powód wskazał również, że zgodnie z art. 481 k.c. przysługują mu ustawowe odsetki za opóźnienie w płatności. Poprzedni wierzyciel wypowiedział umowę w dniu 27 września 2009 roku i zgodnie z powołanym przepisem od tej daty należy liczyć odsetki od kwoty wymagalnego kapitału (tj. 29 480,78 zł), które to do dnia wniesienia pozwu wyniosły 12 358,50 zł. Taka też kwota winna być zasądzona na rzecz powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się nieuzasadniona.

Na wstępie należy wskazać, iż Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia, które Sąd Odwoławczy przyjmuje za własne. Ustalenia te Sąd I instancji poparł wnikliwą i rzetelną analizą zebranych dowodów, a ocena tych dowodów dokonana przez Sąd odpowiada zasadom logiki i obejmuje wszystkie okoliczności sprawy. W sporządzonym zgodnie z wymogami art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnieniu wyroku, Sąd Rejonowy określił dowody, na których się oparł, wyjaśnił podstawę prawną wyroku i przytoczył w tym zakresie przepisy prawa. Ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy pozostają pod ochroną art. 233 § 1 k.p.c. bowiem w sposób wszechstronny rozważył cały zebrany materiał dowodowy. Ustalenia i wnioski te Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, zaś ich powielanie należy uznać za zbędne.

Stosownie do art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis ten daje wyraz obowiązywaniu w polskim prawie procesowym zasady swobodnej oceny dowodów. Swobodna ocena dowodów nie jest całkowicie dowolna. Jak wskazał Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 10 czerwca 1999 roku, II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według którego sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Skuteczne postawienie Sądowi zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonania strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (orzeczenie SN z dnia 6 listopada 1998 roku, II CKN 4/98).

Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu swego orzeczenia szeroko i wyczerpująco przedstawił motywy, którymi kierował się ustalając wysokość zobowiązania pozwanego oraz brak podstaw do przyjęcia, że to zobowiązanie jest wyższe, w szczególności, że winno być powiększone o odsetki. Powtórne przytaczanie tych argumentów jest zbędne. Stanowisko zajęte przez Sąd Rejonowy należy zaś uznać za prawidłowe.

Odnosząc się do zarzutów apelacji na wstępie należy wskazać, że brak jest podstaw do powoływania się na szczególną moc wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda. Wiąże się to z tezą o przysługiwaniu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu mocy dokumentu urzędowego i związane z tym konsekwencje w zakresie rozkładu ciężaru dowodu. Powyższe

wynika z regulacji art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2002 roku, nr 72, poz. 665 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Niemniej jednak przepis powyższy z dniem 5 kwietnia 2011 roku wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 roku, sygn. P 7/09, OTK-A 2011, nr 2, poz. 12, utracił moc w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Niewątpliwym zaś jest, że cel pożyczki został określony jako konsumpcyjny. W uzasadnieniu powyższego wyroku Trybunał Konstytucyjny zakwestionował regulację prowadzącą do obciążania konsumentów ciężarem dowodu wykazywania, że należności wynikające z bankowych tytułów egzekucyjnych nie istnieją. Nadto, jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy moc prawna dokumentów urzędowych wynikająca z art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach sekurytyzacyjnych nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności. Nie ma zatem podstaw, aby oświadczeniu wierzyciela o przysługiwaniu mu wobec dłużnika długu (a takim oświadczeniem jest wyciąg z ksiąg funduszu) przydać szczególną moc dowodową. Okoliczność, że powód jest podmiotem profesjonalnym nie zmienia faktu, że jest powodem w niniejszej sprawie i dąży do osiągnięcia korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia.

Według umowy kredytu konsolidacyjnego i odnawialnego, oprocentowanie kredytu (odsetki umowne) jest zmienne. Wysokość należnych odsetek umownych, odsetek za opóźnienie, opłat za ubezpieczenie, prowizji, określa Tabela Odsetek i Prowizji. Inne opłaty niż za ubezpieczenie określa Tabela Opłat – tabele stanowią integralną część umowy kredytu (§ II ust. 6 i 7). Powód nie przedłożył powyższej tabeli, ani też innych dokumentów obrazujących ewentualne zmiany stawek w tym zakresie, uniemożliwiając tym samym pozwanemu i sądowi weryfikację wysokości dochodzonego roszczenia. Podkreślić też należy, że nie wykazał w jaki sposób dokonał obliczenia odsetek, choćby przez wskazanie dokładnie od jakiej kwoty, za jaki okres i według jakiej stopy procentowej były liczone odsetki. Powyższe jest niezbędne dla weryfikacji poprawności matematycznej wyliczeń. Nie przedkładając ani Tabeli Odsetek i Prowizji, ani Tabeli Opłat powód nie wykazał zatem wysokości odsetek umownych banku, odsetek karnych banku, kosztów ubezpieczenia, kwoty prowizji, kosztów windykacji banku.

Chybiony jest też pogląd, że w takim przypadku należało zasądzić od pozwanego odsetki ustawowe na podstawie art. 481 k.c. Umówiony przez strony obowiązek zapłaty odsetek umownych nie może być bowiem dowolnie zmieniany przez zasądzenie odsetek ustawowych. Wobec braku dowodów na wysokość umówionych odsetek nie sposób wykluczyć, czy odsetki umowne były niższe od ustawowych. W konsekwencji niedopuszczalne jest ich zasądzenie od pozwanego. Marginalnie przy tym wskazać należy, że brak jest w aktach jakiegokolwiek dowodu wypowiedzenia pozwanemu umowy pożyczki i brak dowodu doręczenia takiego pisma, co również stoi na przeszkodzie uwzględnieniu żądania w zakresie zasądzenia odsetek ustawowych.

Z tych względów na podstawie art. 385 k.p.c. apelację powoda należało oddalić.